



פרשת צו

וזאת תורת זבח השלמים אשר יקריב לה'. אם על-תודה יקריבנו והקריב על-זבח התודה חלות מצות בלולת בשמן ורקיקי מצות משחים בשמן וסלת מרבכת חלת בלולת בשמן. על-חלת לחם חמץ יקריב קרבנו על-זבח תודת שלמיו.

(ויקרא פרק ה' פסוקים כ-כו)

מה בפרשה? בפרשת צו אנו לומדים עוד על עבודת הכהנים במשכן. מעניין לקרוא בפרשה שישנם סוגים שונים של קורבנות, כל קורבן משמש למטרה ייחודית משלו. בין הקורבנות המוזכרים ישנם קורבנות שמקריבים לצורך כפרה על חטא, קורבנות שמיועדים להכרת תודה, קורבנות לאמירת נדר ולמטרות טקסיות שונות.

עבודת הכהנים במשכן מתוארת לפרטי פרטים. הכהנים נדרשים למלא אחר הוראות מדוייקות ומורכבות המדריכות אותם בכל תפקידיהם ואפילו באופן מלבושם בזמן עבודת הקודש. בימי המשכן ולאחר מכן בבית המקדש, היו הקורבנות דרך ליצירת קשר בין האדם ובין אלוהים. כיום, אנו לא נוהגים להקריב קורבנות כדי להודות לאלוהים או לכפר על מעשים רעים, במקום עבודת הקורבנות נוהגים כיום להתפלל, להגיד ברכות שונות ולקיים טקסים.



הצעה ליצירה ציורים של תודה

בואו נחשוב יחד על הדברים שעליהם אנו מודים
ונצייר ציורים של תודה

חומרים:

- דפים
- צבעים
- קישוטים ומדבקות

תהליך היצירה:

- ניקח רגע של מחשבה: מהם הדברים שיש לנו או שקיימים בעולם ועליהם אפשר להגיד תודה?
- נצייר את הדברים שעליהם חשבנו ונקשט. אפשר להוסיף כותרת "מודה אני".



הצעה לפעילות שיחות לשבת

- בפרשת צו מקריבים קורבנות במשכן כדי להגיד תודה לאלוהים. למי אתם אומרים תודה?
- על מה אתם יכולים להודות? אולי על דברים שקיבלתם? אירועים משמחים שהתרחשו? דברים נפלאים שקיימים בעולם?
- מדוע לדעתכם חשוב להגיד תודה על מתנות שקיבלנו? האם חשוב להגיד תודה רק בשביל מי שנתן את המתנה או שהתודה חשובה גם למי שקיבל את המתנה?
- למה לדעתכם כשאנחנו אומרים תודה על מה שיש לנו, אנחנו מרגישים טוב יותר?

סיפור לשבת

בוקר אחד יפה ושמשי קפצה ברוריה העכברה בשמחה מן המיטה. היא דילגה אל המטבח ולקחה את ארוחת העשר הארוזה במפית ואת בקבוק המים שלה, נישקה את אמא עכברה על הלחי ורצה החוצה בהתרגשות.

"לאן את ממחרת?" שאלה אמא עכברה ומיהרה לצאת בעקבותיה.

"אמא", קראה ברוריה בשמחה, "היום אני ובן בג-בג הפיל נלך ביחד אל גן הילדים, הוא הבטיח לי שנלך בדרך הארוכה, נראה המון דברים יפים ואפילו נאסוף עלים בשביל עבודת היצירה"

"אפילו תאספו עלים?" שאלה אמא בפליאה "באמת נשמע כמו בוקר נפלא" אמא חיבקה את ברוריה חיבוק גדול, ברוריה רצה במעלה השביל ונופפה לשלום.

"תלכו בזהירות ואל תרדו מן השביל" הוסיפה אמא עכברה בדאגה ונכנסה הביתה.

אבל ברוריה כבר הייתה בדרך לביתו של בן בג-בג, היא כל כך התרגשה מהטיול שתכננה יחד.

ברוריה הלכה בצעדים גדולים ומהירים כדי להגיע מהר ככל האפשר, והנה, לבסוף הופיע על ראש הגבעה ביתו של בן בג-בג הפיל.

ברוריה דפקה על הדלת וקראה "בן בג-בג בוא כבר! אני מוכנה! הולכים לגן בדרך הארוכה היום! אתה זוכר?" אך כל תשובה לא נשמעה.

"בן בג-בג?" קראה ברוריה בקר רם "בן בג-בג?" קראה שוב ושוב בדאגה "איפה אתה?" לבסוף פתחה ברוריה את הדלת בעצמה. הבית היה חשוך וכל הווילונות היו מוגפים.

